

Datum van inontvangstneming : 16/12/2016

Zaak C-572/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

14 november 2016

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Berlin (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 november 2016

Verzoekende partij:

INEOS Köln GmbH

Verwerende partij:

Bundesrepublik Deutschland, vertegenwoordigd door het Umweltbundesamt, Deutsche Emissionshandelsstelle (federale dienst voor het milieu, Duitse emissieautoriteit)

[OMISSIS]

VERWALTUNGSGERICHT BERLIN

BESCHIKKING

In de bestuursrechtelijke zaak tussen

INEOS Köln GmbH,

[OMISSIS] 50769 Keulen

verzoekster,

[OMISSIS]

en

de Bondsrepubliek Duitsland,

vertegenwoordigd door het Umweltbundesamt (federale dienst voor het milieu)

Deutsche Emissionshandelsstelle (Duitse emissieautoriteit),

[OMISSIS] 14193 Berlijn,

verweerder,

heeft de Tiende Kamer van het Verwaltungsgericht Berlin (bestuursrechter in eerste aanleg te Berlijn) [OMISSIS]

[OMISSIS]

op 3 november 2016 besloten:

De procedure voor het Verwaltungsgericht Berlin wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

[Or. 2]

Verzetten de bepalingen van artikel 10 bis van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad, en de bepalingen van besluit 2011/278/EU van de Commissie van 27 april 2011 tot vaststelling van een voor de hele Unie geldende overgangsregeling voor de geharmoniseerde kosteloze toewijzing van emissierechten overeenkomstig artikel 10 bis van richtlijn 2003/87/EG zich tegen een wettelijke regeling van een lidstaat die voor de handelsperiode 2013-2020 voorziet in een materieelrechtelijke vervaltermijn voor niet-tijdig ingediende verzoeken om toewijzing van kosteloze emissierechten aan bestaande inrichtingen en daarbij een correctie van fouten of een aanvulling van (onvolledige) gegevens in de toewijzingsaanvraag die pas na het verstrijken van de door de lidstaat gestelde termijn worden vastgesteld, uitsluit?

I.

Verzoekster verlangt voor haar inrichting verhoging van de hoeveelheid kosteloos toe te wijzen emissierechten voor de handelsperiode 2013-2020.

Verzoekster is exploitant van petrochemisch productiecomplex, bestaande uit een groot aantal inrichtingen voor de productie van organische chemicaliën in Keulen. Binnen haar complex exploiteert zij de in casu aan de orde zijnde en pas sinds 1 januari 2008 emissiehandelpllichtige kraakinstallatie in Keulen (Kracker 4, Geb.

T 21), die dient voor de productie van chemische producten door steamcracking van nafta bij hoge temperaturen. Hierbij komt het bij verbrandingsprocessen tot directe CO₂-emissies. De vergunning in het kader van de bescherming tegen immissie omvat mede de installatie Kraker 4 als neveninstallatie hulpketel T21, die door verbranding van onder andere hete gassen onder hoge druk stoom produceert. Het grootste deel van de CO₂-emissies van de kraker ontstaat doorgaans bij de normale verhittingprocessen in de kraakoven, alsook in de hulpketel. Bovendien komt het tot fakkelemissies.

Op 23 januari 2012 diende verzoekster voor de in geding zijnde inrichting bij de Deutsche Emissionshandelsstelle (hierna: „DEHSt”) overeenkomstig § 9, lid 1, TEHG (Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz; Duitse Wet inzake de handel in emissierechten van broeikasgassen) een aanvraag in om kosteloze toewijzing van rechten voor de derde handelsperiode. De uiterste datum voor indiening van dit verzoek was overeenkomstig § 9, lid 2, TEHG vastgesteld op 23 januari 2012. De aanvraag werd door een controlebureau geverifieerd. Verzoekster voegde aan haar aanvraag om toewijzing een bijlage met gegevens toe, voorzien van een toelichting. Daarin gaf zij onder andere aan dat zij voor de bijbehorende directe **[Or. 3]** emissies uitging van een factor van 0,95 en van een jaarlijkse voorlopig toe te wijzen hoeveelheid van 574 635 rechten.

Bij besluit van 17 februari 2014 wees de DEHSt aan de in geding zijnde inrichting van verzoekster voor de toewijzingsperiode 2013-2020 in totaal 3 867 032 rechten toe, waarbij deze dienst aangaf dat de toewijzing was gebaseerd op de – ongewijzigde – gegevens zoals die in de toewijzingsaanvraag door verzoekster waren verstrekt. In de bijlage bij het toewijzingsbesluit werd onder 1.2, „Gegevens betreffende de toepassing van bijzondere toewijzingsregels overeenkomstig § 14 ZuV 2020 (Zuteilungsverordnung 2020; Duitse verordening inzake de toewijzing van emissierechten tot 2020) (warmtestromen tussen installaties) en bij § 15 ZuV 2020 (uitwisselbaarheid van brandstof en stroom)”, de hoeveelheid bijbehorende directe emissies voor het jaar 2006 gesteld op 84 882,743 ton CO₂ en voor het jaar 2007 op 0 ton CO₂. Voor het jaar 2005 werd de hoeveelheid bijbehorende directe emissies gesteld op 740 783,370 ton CO₂. Voor de jaren 2008-2010 bedroegen de in diezelfde tabel vermelde hoeveelheden eveneens meer dan 740 000 ton CO₂.

Op 11 maart 2014 maakte verzoekster bezwaar tegen het toewijzingsbesluit, waarbij zij in wezen betoogde dat de DEHSt voor de directe emissies van de jaren 2006 en 2007 nadere gegevens in aanmerking had moeten nemen. Voorts verdedigde verzoekster in haar bezwaarschrift de opvatting dat de toepassing van de zogeheten transsectorale correctiefactor op sectoren met een verplaatsingsrisico onrechtmatig is. Bovendien was de transsectorale correctiefactor onjuist berekend.

De DEHSt verwierp het bezwaar [OMISSIS], waarbij zij ter motivering in wezen aanvoerde dat de door verzoekster aangevoerde wijziging van haar oorspronkelijke aanvraaggegevens – met het oog op een verhoging van de totale

toewijzing – niet in aanmerking moest worden genomen. De wijziging achteraf van aanvraaggegevens was te laat ingediend en derhalve ontoelaatbaar. Verzoekster had de gewijzigde gegevens pas in april 2015 en daarmee meer dan drie jaar na het verstrijken van de aanvraagtermijn ingediend. § 9, lid 2, tweede zin, TEHG voorziet in een wettelijke vervaltermijn, waaraan de autoriteit gebonden is. Aan de mogelijkheid voor de bevoegde autoriteit om vrijelijk de termijn te bepalen, staat ook de nauwe samenhang met de Europese toewijzingsprocedure in de weg. De DEHSt heeft geen adviesplicht overeenkomstig § 25, lid 1, VwVfG (Verwaltungsverfahrensgesetz; Duits wetboek bestuursprocesrecht) en het ontbreken van gegevens voor de directe emissies van de jaren 2006 en 2007 was ook niet evident.

In het op 29 september 2015 ingestelde beroep handhaaft verzoekster haar verzoek. Zij betoogt in wezen het volgende:

[Or. 4]

Voor de toewijzing aan de in geding zijnde inrichting is overeenkomstig § 15 ZuV 2020 de hoeveelheid bijbehorende directe emissies voor het gekozen referentietijdvak (in casu 2005-2008) relevant. In het aanvraagformulier van verweerder waren de voor de berekening van de directe emissies benodigde data niet opgevraagd. Verweerder is er blijkens de gegevens in een door hem uitgegeven leidraad van uitgegaan dat deze gegevens reeds in zijn bezit waren dan wel afzonderlijk in een gegevensbericht krachtens ZuV 2020 moesten worden verstrekt.

In het onderhavige geval is een afzonderlijke mededeling van enige voor de berekening van de directe emissies in de jaren 2006 en 2007 relevante gegevens achterwege gebleven, aangezien verzoekster er bij vergissing van uitgegaan was dat deze gegevens reeds op grond van een eerder gegevensbericht in verweerd bezit waren. Dit is echter, vanwege de zich in casu voordoende bijzonderheid van de pas op 1 januari 2008 van kracht geworden verplichting tot deelname aan de emissiehandel niet het geval geweest. Verweerder heeft met betrekking tot de desbetreffende gegevens geen informatie ingewonnen bij verzoekster en haar niet verzocht om aanvulling van de gegevens, hoewel de overige gegevens in de in het toewijzingsbesluit opgenomen tabellen erop wezen dat de voor de jaren 2006 en 2007 opgenomen gegevens ongeloofwaardig en objectief onjuist waren. Verzoekster heeft in het kader van de bezwaarprocedure de bijbehorende directe emissies voor de jaren 2006 en 2007 deskundig laten berekenen. Op grond daarvan moet volgens haar voor het jaar 2006 worden uitgegaan van 865 938 ton en voor het jaar 2007 van 895 433 ton aan bijbehorende directe emissies. Derhalve dient de door verweerder krachtens § 15 ZuV 2020 berekende factor (van 0,902252006) ten gunste van verzoekster te worden gecorrigeerd naar 0,95. Dit zou voor verzoekster een, in totaal, met 203 121 rechten verhoogde voorlopig toe te wijzen hoeveelheid voor de periode 2013-2020 opleveren.

Verzoeksters aanvraag om toewijzing is tijdig ingediend. De indiening van de aanvraag volstaat op zichzelf om de termijn te eerbiedigen; absolute volledigheid van de stukken en volledige juistheid van de aanvraaggegevens zijn hiervoor niet vereist. Verzoekster kan het ontbreken, respectievelijk de onvolledigheid van de gegevens voor de jaren 2006 en 2007 niet tegengeworpen worden; met name niet omdat de ontbrekende gegevens in het officieel ter beschikking gestelde aanvraagformulier überhaupt niet waren opgevraagd. Bij de later opgegeven gegevens gaat het enkel om een concretisering van de tijdig ingediende aanvraag.

[Or. 5]

De nationaalrechtelijke uitsluiting voor een correctie of aanvulling van individuele gegevens, is in strijd met het Unierecht. Het Unierecht verlangt van de lidstaten dat zij de berekening van toewijzingen baseren op zo nauwkeurig en juist mogelijke gegevens. Artikel 10, lid 1, en artikel 7 van besluit 2011/278/EU wijzen erop dat het de taak is van de lidstaten om zorg te dragen voor de inwinning van relevante informatie. Dit volgt ook uit overweging 15 van besluit 2011/278/EU. Verzoeksters aanspraak op toewijzing bestaat niet alleen op grond van de nationale regeling van § 9, lid 1, TEHG, maar ook op grond van besluit 2011/278/EU en van de relevante bepalingen van de richtlijn emissiehandel. De Unierechtelijke bepalingen laten de lidstaten geen uitvoeringsmarge. Voor bijzondere regelingen van de lidstaten bij de kosteloze toewijzing van rechten is volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest van 26 september 2014, zaak T-630/13) geen ruimte. Anders dan verweerder meent, volgt uit de bepalingen van besluit 2011/278/EU, bijvoorbeeld uit artikel 7, lid 8, tweede alinea, van dit besluit, geen verbod op de inaanmerkingneming van gecorrigeerde, respectievelijk aangevulde gegevens, ook niet na het verstrijken van een in nationale regelingen voorziene aanvraagtermijn. Vóór verzoeksters opvatting pleiten zowel de conclusie van de advocaat-generaal als het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak Borealis e.a. (C-191/14) van 28 april 2016. Volgens hetgeen daarin is overwogen, is het Unierechtelijke belang bij een volledige, coherente en zo accuraat mogelijke gegevenspositie groter dan het belang bij een formele eerbiediging van de termijn. De door het Hof van Justitie bevestigde overwegingen van de advocaat-generaal hebben weliswaar betrekking op de vastlegging van de totale toewijzing en van de transsectorale correctiefactor door de Europese Commissie, doch kunnen ook worden toegepast op de in casu ter beslissing staande situatie waarin in een individueel geval een toewijzing moet worden berekend. Het onderzoek van de voorlopig toe te wijzen hoeveelheid staat immers aan de Europese Commissie en het is de Commissie reeds op grond van het primaire recht verboden om onderzoeksbesluiten te nemen die berusten op onjuiste gegevens.

Overeenkomstig artikel 11, lid 1, van richtlijn 2003/87/EG bestaat er weliswaar een termijn voor de melding van de door de lidstaten berekende voorlopig toe te wijzen hoeveelheden (30 september 2011), doch het is onjuist, zoals de Duitse wetgever in de nota van toelichting bij § 9 TEHG voorop heeft gesteld, dat bij

niet-eerbiediging van deze termijn niet zou zijn voorzien in een toewijzing achteraf. Voorts heeft Duitsland zijn lijst met voorlopig toe te wijzen hoeveelheden niet uiterlijk op 30 september 2011, maar pas op 7 mei 2012 aan de Commissie voorgelegd.

[Or. 6]

Verzoekster is van mening dat verweerder overeenkomstig §§ 24, 25 VwVfG de plicht had om haar te verzoeken haar aanvraaggegevens te corrigeren, respectievelijk aan te vullen.

Verzoekster voert bovendien aan dat de toepassing van de transsectorale correctiefactor op de sectoren, respectievelijk deelsectoren die worden bedreigd met „carbon leakage” in strijd is met artikel 10 bis, lid 12, van richtlijn 2003/87/EG [OMISSIS]

Verzoekster vordert:

het besluit van verweerder van 17 februari 2014 gedeeltelijk nietig te verklaren [OMISSIS] en verweerder te verplichten, met inachtneming van de rechtsopvatting van het Hof van Justitie, opnieuw op haar aanvraag van 23 januari 2012 te beslissen.

Verweerder vordert:

het beroep te verwerpen.

Verweerder betoogt dat het ongeloofwaardig is dat de mededeling van de relevante gegevens voor de jaren 2006 en 2007 bij vergissing achterwege is gebleven. In het aanvraagformulier voor de toewijzing werden deze gegevens weliswaar niet afzonderlijk opgevraagd, doch in de ook door verzoekster geciteerde leidraad van verweerder wordt uitvoerig beschreven in welke gevallen een afzonderlijke mededeling van gegevens krachtens ZuV 2020 als afzonderlijk bestanddeel van de toewijzingsaanvraag vereist is. Daarin wordt er ook op gewezen dat de mededeling van deze aanvullende gegevens door middel van de indiening van een afzonderlijk formulier vereist is.

Verzoekster heeft pas in de bezwaarprocedure gecorrigeerde gegevens over de directe emissies voor de jaren 2006 en 2007 verstrekt. Deze konden niet in aanmerking worden genomen aangezien het alsnog indienen van gegevens na het verstrijken van de aanvraagtermijn overeenkomstig § 9, lid 2, vierde zin, TEHG uitgesloten is. De ratio van deze regeling en het hiermee beoogde doel zijn gelegen in de waarborging van de uit twee fasen bestaande procedure van berekening van de toe te wijzen kosteloze rechten en de definitieve vaststelling door de Europese Commissie. Pas wanneer de in § 5 ZuV 2020 genoemde gegevens zijn verstrekt, is de autoriteit in staat om een passend besluit te nemen. Dit **[Or. 7]** komt overeen met de rechtspositie in de eerste en tweede

handelsperiode. Ook de doelstelling van de norm blijft zoals zij was. De regeling dient ertoe de berekening van de transsectorale correctiefactor te waarborgen.

Unierechtelijke verplichtingen staan niet in de weg aan een materiële uitsluitingsregeling. Uit besluit 2011/278/EU kan duidelijk worden opgemaakt dat het aan de exploitant van de inrichting, en niet aan de lidstaten dient te staan om de juiste gegevens te overleggen. Dat het besluit deze exploitanten niet rechtstreeks verplicht, komt alleen doordat het, net als de richtlijn emissiehandel, enkel gericht is tot de lidstaten. De nationale regeling betreffende het verlies van de aanspraak vormt de omzetting van de Unierechtelijk voorgeschreven zorgplichten van de lidstaten. Artikel 7, lid 8, tweede alinea, van besluit 2011/278/EU bevat bovendien de duidelijke bepaling dat ontbrekende gegevens enkel tot aan de afsluiting van de verificatie van de toewijzingsaanvraag kunnen worden aangevuld, aangezien daarin wordt bepaald dat de lidstaten van een exploitant van inrichtingen verlangen dat hij „de ontbrekende gegevens vóór of uiterlijk tijdens de verificatie door de verificateur aanvult op grond van voorzichtige schattingen [...]”.

Ook uit de, onder andere in artikel 8 van besluit 2011/278/EU geregelde, Unierechtelijke onderzoekverplichting van de lidstaten kan geen andere conclusie worden getrokken. Verweerder voldoet aan deze verplichting doordat hij de gegevens van de exploitant onderzoekt. Daarbij worden bij aanvragen die duidelijk onjuist of onlogisch zijn, aanvullende toelichtingen of gegevens opgevraagd en de boekingen overeenkomstig gecorrigeerd. Uit deze onderzoekverplichting volgt echter niet dat aanvullingen of correcties van de aanvragen doorlopend in aanmerking moeten worden genomen, temeer daar de lidstaten verplicht zijn om de termijn van artikel 11, lid 1, van de richtlijn emissiehandel te eerbiedigen en de voorlopig toe te wijzen hoeveelheid tijdig mee te delen aan de Commissie.

Verweerder is van mening dat een mogelijkheid van aanvulling van de aanvraag ook niet voortvloeit uit het algemene bestuursprocesrecht. Hij twijfelt reeds of het *Verwaltungsverfahrensgesetz* in het kader van het emissiehandelrecht aanvullend toepasbaar is. Bovendien is verweerder niet verplicht om elke aanvraag vóór het verstrijken van de termijn op volledigheid te onderzoeken. Anderzijds was de onvolledigheid van de aanvraag niet evident. Ten slotte stond er voor een aanwijzing ook geen tijd meer ter beschikking, aangezien verzoekster haar aanvraag pas op de laatste dag van de aanvraagtermijn had ingediend. Anders dan verzoekster meent **[Or. 8]** strekt de verplichting tot ambtshalve onderzoek zich niet uit tot de aanvulling van achterwege gebleven of de correctie van onjuiste gegevensmededelingen.

II.

De toepasselijke bepalingen van Unierecht staan in richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een

regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 tot wijziging van richtlijn 2003/87/EG teneinde de regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten van de Gemeenschap te verbeteren en uit te breiden (PB 2009, L 140, blz. 63; hierna: „richtlijn emissiehandel”), met name artikel 11, leden 1 tot en met 3, van de richtlijn emissiehandel; alsmede in artikel 3, onder r), en artikel 7, lid 8, eerste en tweede alinea, van besluit 2011/278/EU van de Commissie van 27 april 2011 tot vaststelling van een voor de hele Unie geldende overgangsregeling voor de geharmoniseerde kosteloze toewijzing van emissierechten overeenkomstig artikel 10 bis van richtlijn 2003/87/EG.

De toepasselijke bepalingen van nationaal Unierecht bevinden zich in het Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (TEHG 2011), („Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz”; Duitse Wet inzake de handel in broeikasgasemissierechten) van 27 juli 2011 [OMISSIS], in de Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 (Zuteilungsverordnung – ZuV 2020) (Duitse verordening inzake de toewijzing van emissierechten in de handelsperiode 2013 tot en met 2020) van 26 september 2011 [OMISSIS] alsmede in het Verwaltungsverfahrensgesetz (Duits wetboek bestuursprocesrecht) in de op 23 januari 2003 bekendgemaakte versie [OMISSIS] [in gewijzigde versie].

Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz -TEHG

§ 9, leden 1 tot en met 4, TEHG 2011 Toewijzing van kosteloze rechten aan exploitanten van inrichtingen

(1) Exploitanten van inrichtingen krijgen kosteloze rechten toegewezen overeenkomstig de beginselen van artikel 10 bis, leden 1 tot en met 5, 7, en 11 tot en met 20, van richtlijn 2003/87/EG, in de laatst bijgewerkte versie, en besluit 2011/278/EU van de Commissie van 27 april 2011 tot vaststelling van een voor de hele Unie geldende overgangsregeling voor de geharmoniseerde kosteloze toewijzing van emissierechten overeenkomstig artikel 10 bis van richtlijn 2003/87/EG (PB 2011, L 130, blz. 1).

[Or. 9]

(2) Voor de toewijzing moet een aanvraag worden ingediend bij de bevoegde autoriteit. De aanvraag om toewijzing van kosteloze rechten dient te worden gedaan binnen een termijn die door de bevoegde autoriteit minstens drie maanden voor afloop ervan moet worden bekendgemaakt in de Bundesanzeiger. De bekendmaking van de termijn vindt op zijn vroegst plaats na de inwerkingtreding van de rechtsverordening inzake toewijzingsregels overeenkomstig § 10. Bij te late aanvraag bestaat er geen aanspraak op kosteloze toewijzing. De aanvraag dient vergezeld te gaan van de voor het onderzoek van de aanspraak benodigde

documenten. Voor zover in de verordening overeenkomstig § 10 niet anders is bepaald, moeten de feitelijke gegevens in de toewijzingsaanvraag ingevolge § 21 door een controlebureau zijn geverifieerd.

(3) De bevoegde autoriteit berekent de voorlopig toe te wijzen hoeveelheden, maakt in de Bundesanzeiger een lijst bekend met alle binnen de werkingssfeer van deze wet vallende inrichtingen en met de voorlopig toe te wijzen hoeveelheden en zendt de lijst aan de Europese Commissie. Bij de berekening van de voorlopig toe te wijzen hoeveelheden, worden alleen gegevens in aanmerking genomen waarvan de juistheid voldoende is gewaarborgd. [OMISSIS]

(4) De bevoegde autoriteit beslist vanaf het begin van de handelsperiode over de toewijzing van kosteloze rechten voor een inrichting aan exploitanten van inrichtingen die binnen de ingevolge lid 2, tweede zin, bekendgemaakte termijn een aanvraag hebben ingediend. Voor het overige gelden voor de toewijzingsprocedure de bepalingen van het Verwaltungsverfahrensgesetz.

Verordnung über die Zuteilung von Treibhausgas-Emissionsberechtigungen in der Handelsperiode 2013 bis 2020 (Zuteilungsverordnung 2020 - ZuV 2020)

§ 5 Verzamelen van referentiegegevens

(1) De exploitant van de inrichting is verplicht om in de aanvraag voor kosteloze toewijzing van rechten voor gevestigde inrichtingen met name de volgende gegevens te verstrekken:

1. Algemene gegevens over de inrichting:

[OMISSIS]

[Or. 10]

[OMISSIS]

2. Aanvullende gegevens over de inrichting:

[OMISSIS]

3. Algemene gegevens over elk toewijzingselement:

[OMISSIS]

[Or. 11]

[OMISSIS]

4. Aanvullende gegevens voor toewijzingselementen in bijzondere gevallen:

[OMISSIS]

[Or. 12]

[OMISSIS]

(2) [OMISSIS]

(3) [OMISSIS]

§ 15 Uitwisselbaarheid van brandstof en elektriciteit

(1) [OMISSIS]

(2) [OMISSIS]

(3) [OMISSIS] **[Or. 13]** [OMISSIS]

(4) [OMISSIS]

Verwaltungsverfahrensgesetz (VwVfG)

§ 24 Onderzoeksgrondslag

(1) De autoriteit onderzoekt ambtshalve de feiten. Zij bepaalt de aard en de omvang van het onderzoek; zij is niet gebonden aan de argumenten en de bewijsaanbiedingen van de betrokkenen.

(2) De autoriteit moet rekening houden met alle voor het individuele geval relevante omstandigheden, daaronder begrepen de voor de betrokkene gunstige omstandigheden.

(3) De autoriteit mag niet weigeren binnen haar bevoegdheid vallende verklaringen of verzoeken in ontvangst te nemen op de enkele grond dat zij de verklaring of het verzoek inhoudelijk niet-ontvankelijk of ongegrond beschouwt.

§ 25 Advies, informatie en vroege participatie van het publiek

(1) De autoriteit dient aan te manen tot het verstrekken van verklaringen, het indienen van aanvragen of de correctie van onjuiste verklaringen of aanvragen, wanneer deze kennelijk alleen bij vergissing of uit onwetendheid achterwege gebleven dan wel onjuist verstrekt of ingediend zijn. Hij geeft informatie over de rechten en plichten van de betrokkenen in de procedure, voor zover dit noodzakelijk en gezien de beschikbare mogelijkheden haalbaar en toelaatbaar is.

(2) De autoriteit bespreekt met de toekomstige indiener, voor zover noodzakelijk, reeds vóór de indiening van een aanvraag, welke bewijsstukken deze dient te verstrekken en op welke wijze de procedure kan worden bespoedigd. Voor zover dit voor de bespoediging van de procedure bevorderlijk is, dient de autoriteit de indiener van de aanvraag na de indiening van de aanvraag onverwijld informatie te geven over de vermoedelijke duur van de procedure en de volledigheid van de aanvraagdocumenten.

(3) [OMISSIS] **[Or. 14]** [OMISSIS]

III.

De prejudiciële vraag is relevant voor de beslechting van het hoofdgeding, aangezien het antwoord op deze vraag gevolgen heeft voor de hoogte van verzoeksters aanspraak op kosteloze toewijzing van emissierechten.

Aangezien de Europeesrechtelijke voorschriften geen uitdrukkelijke regeling bevatten over de rechtsgevolgen van een aangifte van een exploitant van een inrichting die is ingediend na het verstrijken van de voor de toewijzingsaanvraag geldende nationale indieningstermijn (bijvoorbeeld in de vorm van later plaatsvindende correcties van gegevens in de geverifieerde toewijzingsaanvraag), moet de prejudiciële vraag duidelijkheid verschaffen over de vraag of de in § 9, lid 2, derde zin, TEHG 2011 vervatte regeling, op grond waarvan bij een te late indiening geen aanspraak bestaat op kosteloze toewijzing, verenigbaar is met de bepalingen van richtlijn 2003/87/EG en met de bepalingen van besluit 2011/278/EG van de Commissie. De Kamer is van oordeel dat duidelijkheid moet worden verschaft over de vraag of, en zo ja, onder welke voorwaarden het verlies van de aanspraak wegens een te late indiening verenigbaar is met het Europees recht.

Met betrekking tot de door verzoekster eveneens aangevoerde bezwaren over de hoogte van de transsectorale correctiefactor en de totstandkoming van besluit 2013/448/EU van de Commissie, alsmede over de toepasbaarheid van de transsectorale correctiefactor op sectoren, respectievelijk deelsectoren waarvan aangenomen wordt dat zij blootstaan aan een aanzienlijk gevaar van verplaatsing van CO₂-emissies (de door „carbon leakage” bedreigde sectoren) ziet de Kamer af van het stellen van een prejudiciële vraag, aangezien het Hof van Justitie deze vraag reeds uitputtend heeft beantwoord in zijn arrest van 28 april 2016 in prejudiciële zaak C-191/14 en in zijn arrest van 26 oktober 2016 in prejudiciële zaak C-506/14.

[OMISSIS]